

Full diocesà

21 de març del 2021

p5 —La transformació de la Pietat de Vic

p6 —Càritas fa un agraïment un any després de la pandèmia

Dia del Seminari
19/21 de març de 2021

CONFERENCIA
EPISCOPAL
ESPAÑOLA

«Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat»

Diumenge V de Quaresma / Cicle B

Lectura del llibre de Jeremies

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor. L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat. (31,31-34)

Salm responsorial

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.
[50]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten. (5,7-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per

a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus. »En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.» La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort. (12,20-33)

«“Quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.” Deia això indicant com havia de ser la seva mort»

El gra de blat

Carles Riera i Fonts, pvre.

Amb Crist, la humanitat passa de mort a vida, a semblança del gra de blat que, colgat a terra, ressuscita donant fruit. De moltes llavors caigudes en sòl fèrtil en sortirà un món nou.

Déu s'amaga en l'humus, en la humanitat, on mor en el Fill per tornar a néixer: «Déu, al primer batec de cada cor que neix, / sembra dues llavors en una sola argila: / la vida remorosa que cada instant s'enfila, / la mort silenciosa que cada instant s'acρεί», diuen uns versos de Màrius Torres. Ja ho sabem: tan bon punt naixem comencem de morir, però tenim tota una vida al davant, durant la qual podem fer compatible la bondat divina amb la llibertat humana.

Els cristians participem de l'amor creador de Déu, i si, com ha dit algú, la major seguretat és el risc, val la pena de comprometre's a treballar per la justícia en aquest món, amb coratge i combativa tendresa.

Ha arribat l'hora: el Fill de l'home serà glorificat. Morint amb Jesús participarem de la seva glòria. Bo i consternats per tant de sofriment ara i aquí, aprenem que les experiències de dolor són un veritable repte per a les experiències de sentit. La perplexitat enfront del mal i de la malaltia inescrutables ens posa cara a cara davant el Misteri.

Seguir Jesús vol dir servir la seva causa, no pas únicament satisfer la curiositat de veure'l —com aquells grecs, nous adeptes no jueus, de què parla l'evangelí—, sinó emprendre el viatge amb ell, en qui trobem l'últim propòsit de tot. Enlairat damunt la terra, ens atrau cap a ell. Morint, viu per sempre.

La imatge

El gra de blat colgat a la terra perquè mori i doni fruit és una de les comparacions evangèliques més eloqüents. És la vivència de Jesús al final de la seva vida en aquest món: es donarà per donar fruit.

I és també l'actitud de qui es vol fer seguidor seu. Els pares que porteu fills al món, els membres de grups altruistes, els feligresos actius a la parròquia, sou com el gra de blat!

El blat (1948). Josep Guinovart

Agenda

Lit. hores: Setmana I

22 dilluns

—Sant Zacarias, papa
—Santa Lea, vídua
Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62/
Salm 22/Jo 8,1-11

23 dimarts

—Sant Josep Oriol, prev.
Nm 21,4-9/Salm 101/Jo 8,21-30

24 dimecres

—Sant Cebrià de Tarragona, bisbe
—Santa Caterina de Suècia, mr.
—Santa Berta, vg.
Dt 4,1.5-9/Salm 147/Mt 5,17-19

25 dijous

—L'Anunciació a la Benaurada Verge Maria i l'Encarnació del Senyor
—Jornada per la vida
Is 7,10-14.8,10/Salm 39/He 10,4-10/Lc 1,26-38

26 divendres

—Dia d'abstinència
—La Mare de Déu dels Dolors, a Bellpuig
—La Mare de Déu de la Pietat, a Igualada
—Santa Màxima, mr.
—Sant Brauli, mr.
Jr 20,10-13/Salm 17/Jo 10,31-42

27 dissabte

—Sant Joan, ermità
Ez 37,21-28/Jr 31/Jo 11,45-56

28 diumenge Rams o de la Passió del Senyor / Cicle B

Mc 11,1-10 o bé Jo 12,12-16/Is 50,4-7/Salm 21/Fl 2,6-11/Mc 14,1-15,47

Matinals de formació: la celebració de les exèquies

Dimarts i dimecres, 23 i 24 de març, al Seminari diocesà

La celebració de les exèquies cristianes és una part important del ministeri sacerdotal i diaconal. Com realitzar la missió que Jesús ens encomana de ser portadors de l'esperança en les celebració de les exèquies i tot el que suposa?

La nostra societat, en la situació de pandèmia, percep amb més claredat la fragilitat i la finitud de la vida temporal perquè veu de prop la realitat de la malalta greu i la mort. Aquesta formació vol ser un diàleg del bisbe amb els seus col·laboradors preveres i diaques i una ajuda per a sortir amb noves idees que puguem aplicar a les nostres celebracions, partint de la instrucció pastoral «Un Déu de vius», de la CEE.

El dimarts dia 23 hi haurà les intervencions de Mn. Emili Marlès, doctor en teologia i llicenciat en física, que parlarà sobre «La nostra fe». A continuació, Mn. Alfons Gea tractarà sobre l'acompanyament en el dol, tema del qual és un expert i ha publicat el llibre *Acompanyament en la pèrdua*.

El dimecres dia 24, Mn. Carles Cahuana, rector d'una parròquia de Sabadell i oficiant de la missa de TVE, tractarà el tema «La celebració de les exèquies. Idees per a rectors». Finalment, el senyor bisbe i Josep Martínez, ecònom diocesà tractaran el tema «Cementiris i columbaris. Criteris i gestió».

L'horari serà de 10 a 13h al Seminari, i les matinals es podran seguir pel YouTube del bisbat.

Elecció dels catecúmens

El primer diumenge de Quaresma, dia 21 de febrer, va tenir lloc a la catedral de Vic el ritual de l'elecció dels catecúmens, els adults que es batejaren en la pròxima celebració de Pasqua de Resurrecció, i la inscripció del nom. La celebració fou presidida pel senyor bisbe, acompanyat pel delegat episcopal per al Catecumenat, Mn. Joan Sanglas, i tingué com a acte previ una trobada al palau episcopal.

La transformació del conjunt parroquial de la Pietat de Vic

Josep Maria Riba, prev.

El conjunt parroquial de la Pietat se situa al cor de la ciutat de Vic. Històricament, des dels seus orígens ha estat l'àmbit religiós més vinculat a la vida ciutadana vigatana, al costat de la catedral —més dels canonges— o de les esglésies de convents i monestirs —unes quantes de les quals van convertir-se, durant el segle contemporani, en esglésies parroquials—. En els anys vuitanta del segle passat la parròquia cedí a l'ajuntament la seva capella fonda, que no tenia ús, perquè s'hi poguessin instal·lar les escasses pintures de Josep Maria Sert que s'havien salvat de la crema de la catedral de 1936. En els anys noranta, una gran esquerda que travessava la nau central obligà a tancar-la al culte i a realitzar importants obres de restauració. Des d'aleshores, el culte parroquial s'ha desenvolupat en el magnífic cambril dels Sants Màrtirs Llucià i Marcià, autèntic cor del conjunt parroquial, decorat amb unes pintures murals de Marià Colomer, el darrer gran pintor barroc de Catalunya; per a l'escassa feligresia de la parròquia, que té un terme ben petit en un àmbit urbà no gaire poblat, és un espai amb cabuda suficient.

L'ajuntament buscava, des de feia temps, un espai on poder mostrar al visitant l'esplendor i els valors culturals de la ciutat, un espai que fos el punt de partida d'una visita urbana ben aprofitada. El trasllat de les pintures de Sert des

de la Pietat cap al deambulatori de la catedral, un projecte somiat que aviat es farà realitat, ha deixat la capella fonda lliure, i és on l'ajuntament ha creat l'espai audiovisual «Vicpuntzero», que és una invitació a conèixer la ciutat.

El patrimoni cultural de l'Església és un bé privat d'ús públic. El bisbe, Josep Maria Guix, fa unes dècades, es feia tips de reivindicar la hipoteca social del nostre patrimoni. En el cas de la Pietat, amb la signatura d'un detallat conveni, parròquia i ajuntament hem trobat la manera de col·laborar per tal de protegir un equipament cultural de primer nivell, ple de valors religiosos, culturals i socials, i posar-lo a disposició de la ciutadania, fent compatibles els interessos legítims respectius i fomentant tots els seus múltiples valors.

Així avui la capella fonda és un punt d'acollença ciutadana; la nau central de l'església és un espai on ja fa temps que es programen exposicions i activitats culturals adients a la naturalesa de l'edifici; i el cambril dels Sants Màrtirs és el nucli espiritual, l'espai de culte, centre de la comunitat parroquial —la qual està immersa en el projecte de restauració integral de les pintures murals del cambril, amb el suport de la Generalitat de Catalunya.

De tot plegat, n'estem satisfets.

Un any després, Càritas dóna gràcies

Càritas diocesana

El 14 de març de 2020 el govern va decretar l'estat d'alarma i es produeix el confinament de la població. Comença un remolí de situacions que afecta tota la població. Càritas no va tancar.

Càritas es veu afectada molt directament: canvi en la forma de treball, augment de les demandes d'ajuda i acompanyament, voluntariat que també es veu confinat i molta gent són població de risc, reinvençió de serveis, creació de nous projectes i accions, etc.

El dia 20 de març, sis dies després del decret de l'estat d'alarma, vam llançar la campanya «Càritas davant del coronavirus. Cada gest compta», juntament amb Càritas Catalunya i la resta de Càritas Confederales de l'Estat.

Bàsicament la campanya tenia els següents objectius:

- Captació de recursos econòmics.
- Mobilització de la solidaritat social per part de la comuni-

tat cristiana i del conjunt de la ciutadania, empreses i institucions.

- Sensibilització davant l'impacte que la crisi podia tenir en els més vulnerables.
- Traslladar un missatge per continuar atenent les necessitats de les persones més vulnerables. «Davant del coronavirus, Càritas no tanca.»

Durant aquests dotze mesos han passat moltes coses:

- La pandèmia ha evidenciat les desigualtats que ja existien.
- Hi ha hagut una explosió de solidaritat de la societat envers el treball i la presència de Càritas acompanyant situacions d'emergència, de vulnerabilitat i exclusió.
- Càritas ha anat recollint tots aquests oferiments i donant una resposta eficaç a les persones que ja es trobaven en una situació de pobresa o exclusió i a les noves situacions que la pandèmia ha provocat.

El sentiment que es produeix de totes aquestes respostes és un profund agraïment.

L'aniversari del decret de l'estat d'alarma sembla una data idònia per a mostrar a la societat i a tots els nostres agents i col·laboradors, voluntariat i donants, el nostre agraïment i la nostra rendició de comptes davant tantes situacions inèdites. La presència i el treball de Càritas ha provocat una confiança en el nostre treball que es materialitza en augment de donacions i col·laboracions, com també en oferiment de persones per a ser voluntàries.

Els agents de Càritas, tant voluntariat com personal contractat, han realitzat un esforç per donar el millor d'ells mateixos al servei de les persones que pateixen.

I, amb tot això, Càritas ha estat capaç de donar resposta acompanyant persones, incrementant ajudes, reinventant projectes, imaginant noves formes d'estar a prop de la gent, generant nous projectes...

Així que... un any després, GRÀCIES!

I encara queda molt per fer... Continuem necessitant aquesta confiança, la solidaritat de la societat. Càritas segueix treballant.

Dos catalans amb noves responsabilitats a la Santa Seu

Redacció

Professora de la Universitat Gregoriana, experta en Sagrada Escripura, la catalana Núria Calduch-Benages, de les Missioneres de la Sagrada Família de Natzaret, ha estat nomenada pel papa Francesc secretària de la Pontifícia Comissió Bíblica. És la primera dona que ocupa aquest càrrec.

Una nova presència femenina s'alça

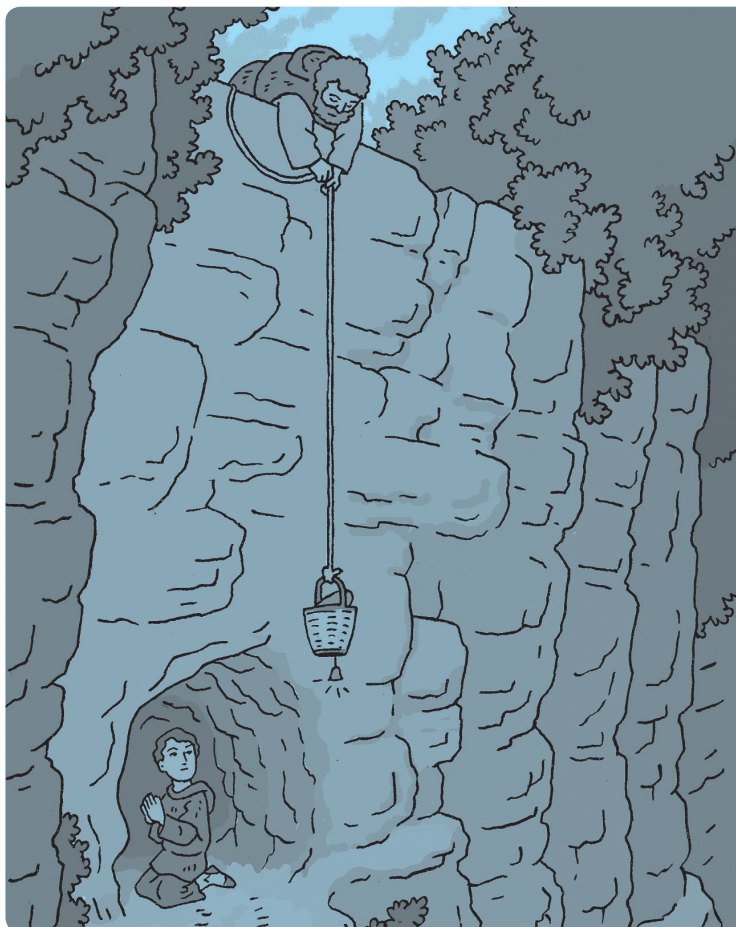
entre les altes responsabilitats institucionals de la Santa Seu a instàncies del Papa. La nova secretària de la Pontifícia Comissió Bíblica va entrar per primera vegada en l'organisme vaticà l'any 2014 i fou confirmada el proposat gener per a un nou mandat de cinc anys, fins al 2025.

Per alta banda, el Sant Pare ha nomenat consultor del Dicasteri per a la Comunicació el periodista català Daniel Arasa Villar, actual degà de la Facultat de Comunicació Social Institucional de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu (PUSC) de Roma.

En declaracions, Arasa ha descrit aquesta col·laboració «com un servei a

l'Església universal en un àmbit tan vital com és el de la comunicació». I afegí: «Ho hem vist recentment en l'impacte que el viatge del Sant Pare ha generat a tot el món, i això gràcies al treball dels mitjans, els periodistes i tants comunicadors d'Església que han fet el possible per facilitar aquest treball.»

Avui inicia col·laboracions en el Full el dibuixant Josep Lluís M. Picanyol. Ens proposa uns jocs sobre els sants que ens permetran que els puguem conèixer més. Li ho agraïm de tot cor.

SANTS

De molt jovenet
se'n va anar a fer
vida d'oració
en una cova.
Un monjo amic
li procurava menjar.

.-Sant Benet
.-Sant Bernabé.
.-Sant Climent.

Jesús, el bon Pastor

Romà Casanova, bisbe de Vic

En l'evangeli segons sant Joan (10,1-21) llegim com Jesús s'aplica a ell mateix la imatge del bon pastor per explicar qui és ell i quina és la seva missió. Amb el rerefons de l'experiència quotidiana en l'àmbit de la terra i el temps de Jesús, la imatge del bon pastor, en contrast amb el que solament busca el jornal, expressa el cor del qui estima cadascuna de les seves ovelles, les mena a bons prats i dona la vida per elles. Aquest és Jesús: *Jo sóc el bon pastor* (10,11.14).

La seva presència al davant, al darrere, enmig nostre ens dona pau i repòs

En un temps com el nostre, en què manquen lideratges sòlids, en molts àmbits però sobretot en el polític i econòmic, i també en aquests moments en què l'actitud narcisista, del culte desmesurat del jo, és una constant en molts capdavaners polítics i socials; en aquest nostre temps, parlar de Jesús com a bon pastor no sembla gaire adient. Perquè el que es remarca de manera constant són els conceptes d'empoderament, de realització, de llibertat, de benestar. I, una vegada més, la nostra fe cristiana, malgrat el que es pugui dir, afirma ben fort: Jesús és el nostre bon Pastor.

Què és el que testimoniem quan diem això? Una primera cosa és clara: nosaltres sabem de qui ens podem fiar. Jesucrist és el qui ha donat la seva vida per nosaltres. En ell se'ns fa palès aquell amor sense mesura que l'únic que cerca és el nostre bé: *Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir* (10,10). En ell no hi ha falsia. Acceptar i viure això és vèncer, amb la força de l'Esperit Sant, l'engany del diable als primers pares i que sempre sotja la humanitat (cf. Gn 3,4): «L'esperit de les tenebres és capaç de mostrar Déu com a enemic de la

pròpia criatura i, sobretot, com a enemic de l'home, com a font de perill i d'amenaça per a l'home» (Sant Joan Pau II, *Dominum et vivificantem*, 38).

A més, que Jesús sigui el nostre bon Pastor ens dona la seguretat que mai no anem sols per la vida. En totes les vicissituds de la nostra existència sabem que sempre ens acompanya el qui és el nostre pastor, el qui ha donat la vida però viu per sempre. La seva presència al davant, al darrere, enmig nostre ens ofereix pau i repòs, tant en els moments més fàcils com en els més complicats. Però també tenir el bon Pastor com a guia ens fa descobrir que no anem sols, sinó que formem part d'una cleda, d'un cos que és l'Església. En un temps d'individualisme, redescobrir que tenim un pastor que ens guia com a poble és també una bona notícia.

